

da bo ob njegovem povratu tako, kakor pripovedujejo o Rihtarjevem Vidu v Kranju. Tega je spremil oče do Naklega, tam sta se poslovila. Vida bi bil moral iti na Koroško, oče pa jo je krenil domov. Pa je bil Vida poprej doma kakor oče. Skozi odprto okno je zlezal v hišo in — hajdi za peč. Po noči pa sta se oče in mati pomenkovala, kajpak Vida je poslušal.

Mati: „Meni je žal, da sva ga pustila na tuje, še ‚luterš‘ bo postal.“

Oče: „Saj je meni tudi hudo; koj bi dal za polič vina, če bi se vrnil.“

Vida za pečjo: „Oče, sem že tukaj!“

Pa je dal oče Rihtarjev res za polič vina in vso noč so se menili, kako je bilo na tujem, in pili polič vina.

Tonček ni doživel tako vesele noči. Brata sta bila jezna nanj, mati pa žalostna. Sreča, da očeta ni bilo doma — k bratu je bil odšel — drugače bi bilo za Tončka še slabejše.

Ubožček še po noči ni mogel spati. „Oh, kaj sem naredil?“ stokal je v jednomer. „Kaj bodo kapelan in ljudje rekli? Kar nazaj bi šel!“

„Če bi te kapelanov brat še hotel? Vem, da je poiskal precej drugega — pa ne takega, kot si ti!“ zbodel ga je tam izza peči Jožek.

Hudo je bilo Tončku po noči, drugi dan še bolj, ker se ni nikamor upal pokazati, naslednjo noč se mu je skoro mešalo, solzâ je pa potočil ta čas, da sam ni vedel, koliko.

In ljudje! kako hitro so vse vedeli!

„Ta se je pa hitro izučil!“ dejal je jeden.

„Nesi mu hlače delat!“ norčeval se je drugi.

„Saj sem bil prepričan, da jo bo brž domov pribrisal“, trdil je tretji.

„I, kaj boste, nikjer še ni bil, nič ni poskusil, hudo se mu je zdelo pri tujih ljudeh, kjer ni nikoli tako, kakor pri materi, kdo bi mu zameril?“ govoril je modreje četrti.

„Prebojazljiv je, nikoli ne bo prišel k dobremu kruhu“, modroval je peti. „Človek se ne sme prestrašiti ob vsaki sapici.“

Tonček pa je tičal v hiši. Ljudje so izrekli svojo sodbo in utihnili.

Tonček ne bo krojač, kakor si je bil namenil, ker ni imel poguma premagati težav prve dni pouka; morda se bo kasneje varoval, da ne zabrede zopet v podobne nadloge, če se bo lotil drugega rokodelstva. Vsekako pa mu bo zaznamovan tisti dan in čas, ko je bil krojaški vajanec.

Vijolica.

Kako pomladi krasna si cvetlica,
Kako miloba ti odseva z lica,
Kako ti srcece je nežno, malo,
Kako očešce ti nedolžno zalo!

Sladkó razširjaš na okrog vonjavo,
Ponižno klanjaš k majki zemlji glavo:
Vijolica, — pomladna hčerka zala,
Ti si in boš najdražja mi ostala!

Milka Posavska.

